

La realitat irreal

Tothom tancat a casa, sense poder-ne sortir més que per realitzar activitats concretes i per un temps limitat. Estat d'alarma. Controls i identificacions policials per vigilar que es compleixin les normes i el confinament. Carrers deserts. Obligació de mantenir-se a distància els uns dels altres. Privació de llibertats, individuals i col·lectives. Compareixences governamentals periòdiques, amb representants militars fent balanç de la situació. Pors: del contagi d'un virus desconegut, del col·lapse econòmic, de les conseqüències de saltar-se la norma... És el que hem viscut els darrers mesos, i és, em sembla, entre les vivències de la nostra generació, la que més s'assembla a una ficció distòpica. Mai com en aquests mesos de confinament havíem tingut una sensació tan nítida d'estar vivint a dins d'un relat de Ray Bradbury, de qui, precisament, enguany se celebra el centenari del naixement. A *Fahrenheit 451*, Bradbury va recrear una societat futura on els bombers es dediquen a cremar llibres, que estan prohibits, i el govern manté la població anestesiada a base de *fake news* i d'entreteniment banal, mentre un petit grup de resistents memoritza obres literàries importants per tal de preservar-ne el testimoni. A *Cròniques marcianes* va imaginar la vida al planeta Mart,

on els marcians (si bé tenen els ulls grocs, sis dits a cada mà i es comuniquen a través de la telepatia) viuen situacions semblants a les dels terrícoles que colonitzen el planeta. A *L'home il·lustrat* (que ha sortit fa poc en català, en traducció de Martí Sales, a l'editorial Males Herbes) mostra, una vegada més, que la ciència-ficció i la fantasia es poden utilitzar, al capdavall, amb el mateix objectiu que té qualsevol bona obra literària: per mostrar els conflictes humans universals. Per més viatges espacials i situacions distòpiques en què estiguin immersos, els personatges de Ray Bradbury s'enamoren, dubten, s'enfaden, són infeliços en els seus matrimonis, se senten gelosos o esperen neguitosos el correu. Així, com quan llegim els contes i novel·les de Bradbury, aquests darrers mesos hem descobert que, per més irreal o estrany que sigui l'entorn, la realitat íntima (la que ens fa humans) es manté intacta: ens enamorem, ens barallem, envegem els èxits del veí, odiam profundament la diferència, ens deixem endur pels instints, esquivem els compromisos, ens sedueix el poder... En el més profund de nosaltres mateixos no ha canviat gran cosa. Com a molt, la situació ha modificat la nostra percepció del món. Ara bé: qui ens havia de dir, quan va començar l'any, que el 2020 el viuríem immersos en aquesta realitat estranya, irreal, on les abraçades estan prohibides i les sortides de casa supervisades per les autoritats?

